

תת"ע (פתח תקווה) 1474-06-25 - מדינת ישראל נ' יאיר יוסף אברג'ל

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

תת"ע 1474-06-25 מדינת ישראל נ' אברג'ל

לפני כבוד השופט עמית בר

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

יאיר יוסף אברג'ל

נאשם

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 1.7.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב עליו נמסרה הודעת אי שימוש ע"י שוטר בוחן תנועה.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.

מדובר בתיק הזמנה לדין. המבקש חתם על ההזמנה לדין בעת ביצוע העבירה.

פסק הדין ניתן בתאריך 1.7.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 24.7.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא ידע כי לאחר ריפוי הפגם על המבקש להתייצב בתחנת המשטרה
עמוד 1

לצורך הצגת התיקון. לשיטתו מדובר בחוסר הבנה של המבקש את הדין הקיים ואין להלין אותה על המבקש עצמו אלא על כוח האכיפה שלא הסביר למבקש את הדברים בצורה ברורה.

כמו כן, מסר ב"כ המבקש כי המבקש זומן לבית משפט בתאריך 1.7.25 אולם במועד זה היה בצו ראשון בקריה ובשל לחץ מפני הגיוס, סבר כי הדיון ביום 1.8.25 כחודש לאחר מכן.

טענות המשיבה:

המשיבה התנגדה לבקשה היות ולשיטתה לא פורטו בבקשה נסיבות חריגות המצדיקות היענות לבקשה. עוד ציינה המשיבה כי המבקש יעד אודות מועד הדיון ואף חתם על טופס קבלת הדוח.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת

להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן - רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה."

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדין לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון למרות שקיבל זימון לידי וחתם על הזימון לדיון.

אישור המסירה קיים בתיק עם חתימת הנאשם. האישור הנו אישור מסירה תקין. לכן יש לראות במבקש כמי שזומן לדיון ובחר שלא להתייצב.

לעניין טענת הנאשם כי התייצב לצו ראשון במועד הדיון וטען בגלל לחץ לחשוב שהיון קבוע ליום 1.8.25, הרי שלא צורף על כך כל מסמך. ככל והנאשם התייצב לצו ראשון במועד הדיון, אין כל מניעה להשיג אישור מרשויות הצבא המלמד על כך.

עוד אציין כי בטיעונים לעונש ציינה המאשימה כי הנאשם נוהג משנת 2021, כך שלא ייתכן שבשנת 2025 המבקש - הנאשם היה עדיין קטין בגיל צו ראשון כפי שנטען בבקשה.

בתצהיר שהגיש המבקש אין כל התייחסות לסיבה מדוע לא התייצב לדיון.

הנאשם טוען לחוסר הבנה בטיפול בתקלה בגינה זומן לדיון. לאחר מכן טען לחוסר הבנה ביחס להבנתו מה התאריך בו נקבע כי עליו להגיע לדיון בבית המשפט.

במיוחד אם חשב המבקש כי מדובר באי הבנה, היה עליו לדאוג להתייצב בבית המשפט ולהסביר את הטעות ולא להתעלם גם מזימון זה.

נראה כי המבקש בחר שלא להתייצב לדיון ולא מדובר באי התייצבות מסיבה מוצדקת.

לכן לא מצאתי כל הצדקה לאי התייצבותו של המבקש לדיון.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

אמנם המבקש הציג אישור על טיפול ברכב כאשר לא ברור ממנו האם הליקוי בגינו ניתן הצו תוקן.

מרגע שהמבקש מחזיק ברישיון נהיגה, הרי שחלק מחובותיו הם לדעת לנהוג על פי חוק ולהתנהל מול הרשויות במקרה של טענה להפרת החוק.

כפי שנאשם יודע לגשת למבחן רישוי שנתי, עליו לדעת כיצד לנהוג כאשר רכבו מורד מהכביש.

החוק אינו מחייב אדם להחזיק ברישיון נהיגה, ואם הוא בוחר לעשות כן - עליו להיות אחראי לניהול ענייניו נושא זה.

כפי שהיו בידי המבקש הכלים לגשת למבחן העיוני והמעשי ללא עורך דין, כך יכל באותם כלים להבין כיצד להתנהל, הן בטיפול בליקוי בגינו הורד מהכביש והן בהתייצבות לדיון.

למבקש גם ניתנה ההזמנות להגיע לבית המשפט ולהסביר את הטעות אך גם על כך וויתר.

לכן לא ניתן לקבל את הטענה לחשש לעיוות דין במקרה זה.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשפ"ה, 11 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.